

5. května

SV. ANGELA ZE SICÍLIE, KNĚZE A MUČEDNÍKA**PAMÁTKA**

Angelus († kolem 1220) byl vrstevníkem svatých Františka († 1226) a Dominika († 1221). Podle věrohodné tradice patřil k prvním karmelitánům, kteří se kvůli narůstajícímu útlaku ze strany saracénů rozhodli opustit klášter v pohorí Karmel a odešli na Sicílii. Tam byl v první polovině 13. století v Licatě [likátě] zabit „nevěřícími neznabohy“. Záhy byl ctěn jako mučedník, na místě jeho smrti byl zbudován kostel a v něm uloženo jeho tělo. Angelův kult byl potvrzen v polovině 15. století, úctu k němu dokládají podrobné legendy. V extázích ho na sklonku 16. století viděla sv. Marie Magdaléna de' Pazzi. Oslavy Angelova svátku se staly pevnou součástí lidové zbožnosti zejména po roce 1625, kdy jeho přímluva vysvobodila Licatu z morové epidemie. Jako jednoho ze svých patronů jej ctí diecéze Agrigento [agridžento], byl prohlášen i ochráncem Palerma a stal se sicilským národním světcem vzývaným zvláště jako přímluvce v těžkostech. Jeho svátek byl při revizi řádového kalendáře roku 1972 vypuštěn, po přezkoumání tradice byl v roce 1986 opět obnoven.

Společné texty o jednom mučedníkovi.

Modlitba se čtením**HYMNUS (nápěv č. 1)**

Radost velká naplňuje
kůry Božích andělů,
před tvář Pána předstupuje
věrný sluha Angelus,
Mistru svému podoben je
v mučednictví údělu.

Církev Boží ať teď jásá,
zvláště naše rodina,
Karmel zdobí nová krása,
bratr v nebi podíl má,
Sicílie skví se rosou,
krve jeho svlažená.

V rozjímání věci Boží
jeho srdce získaly,
mýtil z něho každé hloží,
by v něm květem voněly
ctnosti, pro něž vroucně toužil
světa se vzdát úskalí.

Nazíral sám vrchol bytí,
horou Boží stoupat chtěl:
v raném mládí Pán v něm vznítit
rozhodnutí pro Karmel,
mezi bratry žádal žíti,
šťěstí věčné za cíl měl.

Lid jej pravdy kazatelem,
ctností všech zrcadlem zval,
vzácně čirým drahokamem,
Světla jas jenž rozléval,
srdcím štvaným nepokojem
spočinutí skýtával.

Otci, Synu bez ustání,
chvála nadšená ať zní,
sláva, pocta, díkůvzdání,
naše chvály provází,
Duchu též ať vše se klaní,
který z obou vychází. Amen.

DRUHÉ ČTENÍ +

Ze spisu „Ohnivý šíp“

od generálního převora Mikuláše Galského

(kap. 1, 2, 3, 10, 11, 12; vyd. A. Staring, in: Carmelus IX, 1962, str. 274-303)

Tvorstvo pobízí k chvále Boží

První karmelitáni byli spojeni a stmeleni upřímnou láskou¹ a nesnížili se k tomu, že by porušili slib složené profese. Zdržovali se ve svých celách – ne z nutnosti, ale vedeni duchovní radostí – a nadšeně se snažili přemítat o zákonu Páně² a bdít na modlitbách.

Naším svatým otcům, poustevníkům, bylo dopřáno prodlévat na svěžích pastvinách, u vod, kde si mohli odpočinout;³ zde byli syceni vydatnou potravou.

Bratři, když jste se v samotě ke svému vlastnímu prospěchu chvályhodně věnovali kontemplaci, modlitbám a svatým skutkům, vůně pověsti o vaší svatosti se šířila po městech a tvrzích široko daleko do světa a jistě podivuhodně posílila všechny a každého, kdo ji ucítili. Ba nemálo jich tehdy ta vůně svou silou dobře připravila k samotě pustiny, takže se – jakoby přitahováni příjemným poutem – spojili a žili životem pokání.

Pravím vám, že je třeba, aby hory vystoupily z hory na horu:⁴ z hory obrázky (od) neřestí totiž všichni, kteří jsou pro vznešenost života zaslouženě nazýváni horami, vystupují – bezpečně postupující od ctnosti ke ctnosti – na horu, kterou je Kristus.

V samotě nám vše napomáhá k našemu prospěchu. Obloha, podivuhodně vyzdobená zvláštním uspořádáním planet a hvězd, nás svou krásou vábí a pobízí k obdivování věcí vyšších. Ptáci, kteří jakýmsi způsobem připomínají anděly, sladce prozpěvují líbeznou melodii k naší útěše. Také hory nám – podle proroctví Izaiášova – poskytují obdivuhodnou sladkost;⁵ a i pahorky, naši společníci, oplývají mlékem a medem⁶, které pošetili milovníci tohoto světa neokusí. S námi však, kteří zpíváme žalmy ke chvále Stvořitele, souznějí hory kolem nás – jako spolubratři v naší komunitě – a společně s námi zpívají a chválí Pána. Kořeny raší, rostliny se zelenají, větve a stromy se s námi podle svého radují a tleskají; ale i podivuhodné květy, rozlévající podivuhodnou zvláštní vůni, chtějí nás v naší samotě těšit svými úsměvy. Němá světla (hvězd) k nám takřka promlouvají spasitelnými napomenutími. Potoky nám (stínem stromů na březích) poskytují vítané dobrodiní a (vůbec) všechno stvoření, které v samotě vidíme a slyšíme, nás osvěžuje a utěšuje jako své společníky. Ano, zatímco mlčky hlásá tvé divy, povzbuzuje vnitřního člověka v nás k chválám tak obdivuhodného Stvořitele.

O této pak půvabnosti samoty nebo pustiny je v předobrazném smyslu psáno u Izaiáše: *Zaraduje se samota, kvést bude*

*jako lilie, bujně vyraší, plesat bude a jásat a chválit.*⁷ A opět v žalmu: *Pastviny v pustině mokují vláhou, pahorky se ovíjejí radostí.*⁸

Kdo se totiž zmužile chrání nebezpečí tohoto světa, touží se spojit s úhelným kamenem Kristem tak nerozlučně, aby nakonec opravdu mohl říci s prorokem: *Mé štěstí je být nablízku Bohu, vložit svou naději v Hospodina.*⁹

¹ Srov. 2 Kor 6,6. ² Srov. Žl 1,2. ³ Srov. Žl 23,2. ⁴ Srov. Mich 7,12. ⁵ Srov. Iz 55,12.

⁶ Srov. Joel 4,18 (Vulg. Joel 3,18). ⁷ Srov. Iz 35,1-2 (Vulg.). ⁸ Žl 65,13 (Vulg.).

⁹ Žl 73,28 (Vulg.).

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Srov. Ohnivý šíp, str. 302;
viz Žl 23,5 (Vulg.) a Žl 16,5-6.

Jak je vzácný, nejsladší Ježíši, tvůj opojný kalich; za přešťastné mezi šťastnými jsou považováni ti, kdo mohou říci: * Hospodin je mým dědičným podílem i mou číší.

V. Ty mně zachovávaš můj úděl. * Hospodin.

Nebo:

Z extází Marie Magdalény de' Pazzi

(Probatione, parte seconda, Florencie 1965; s. 235 nn; 18.12.1594)

Nahé následujme nahého Krista

O třetí neděli adventní, 18. prosince roku 1594, byla naše milovaná sestra Marie Magdaléna de' Pazzi uchváčena a v extázi spatřila nejsvětější Pannu uprostřed mezi naším svatým Anjelem, karmelitánem, a blahoslaveným Ignácem, zakladatelem Tovaryšstva Ježíšova; pochopila, že tito dva světci byli vybráni, aby k ní promluvíli o pokoře a chudobě.

„Já, Angelus, který nosím hábit Rodičky Slova, které se stalo člověkem, šat mé slávy a koruny, mluvím k vyvoleným snoubenkám: Prstenem snoubenky ať je úplné oproštění ode všech věcí: a tak jako je prsten oblý, ať ani jí nezůstane sebemenší věc, na níž by ulpívala, ale ať nahá následuje nahého Krista.

Ta, která přijímá chudobu, ať se postará, aby se nezabývala ničím jiným, nenaslouchala ničemu jinému ani se neradovala z něčeho, než právě z chudoby. Ta, která nemá ráda chudobu, té se hnusí, podobně jako malomocenství.

Chudoba ať je vaším pokladem, pokrmem i odpočinkem. A jako si každý den berete jídlo, aby nechybělo vašemu tělu, tak nesmí uplynout den, v němž by snoubenky nebyly vedeny k chudobě. Denně ať ji chválí a velebí, snaží se ji milovat a osvědčovat lásku k ní. A všechny jejich skutky ať jsou zahaleny chudobou.

Tuto chudobu je třeba si zamilovat ve stravě, dát najevo v oblékání, ve všem chválit a vším vyjadřovat. A kdyby pokrm či oděv neměl její vůni, pro lásku k ní by se mělo tolik plakat, až by jídlo ztratilo svou chuť a šaty se proměnily – pro přehojné potoky slz – v hadry.

A zkouška chudoby ať neumírá dříve než snoubenka.

Bůh tak miluje chudobu, že duši, která jí vlastní, daruje své království. Duše, která vlastní chudobu, uchvacuje korunu mučedníků.

Cvičení se v pokoře a chudobě zdokonaluje poslušnost, která je naším prvním slibem. Duše, které vlastní pokoru a chudobu, přemáhají peklo a mají moc nést ve svých rukou hlavu Holoferna.

Z duší, které vlastní pokoru a chudobu, buduje Slovo bašty svého města. Kdo miluje tuto pokoru a chudobu, na nic si nenaříká. Kdo vlastní chudobu, stále myslí na chudého Krista a svého těla si cení asi jako král nějaké pavučiny. Maria tyto duše pohladí, přitiskne je k sobě a nakojí svým mlékem. A vytrvají-li do konce, postará se, aby měly Slovo až do skonání světa.

Ach, nespokoj se s pouhou láskou k těmto ctnostem, nýbrž cvič se v nich – vždyť ani hladový se nenasytí vysedáváním u prostřeného stolu, nýbrž vydatným pokrmem. V pokoře je třeba se cvičit s veškerou vážností, v chudobě pak s veselím.“

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Řehole 12.7

Nikdo z bratří ať o ničem neříká, že je to jeho vlastní, * mějte všechno společné.

V. To, co se vám předloží, požívejte spolu ve společném refektáři, * mějte všechno společné.

Ranní chvály

Hymnus lze vzít z četby.

Antifona k Zachariášovu kantiku

Svatý Angele, opustil jsi horu Karmel, abys připravoval cesty Pánu; po všechny dny našeho života nás svým příkladem upevňuj ve svatosti a spravedlnosti.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Bože, sílo svých věrných, tys přivedl svatého Angela z Karmelu a jeho mučednickou smrtí položil základy našeho Řádu v Evropě; na jeho přímluvu dopřej i nám, ať všude, kam přicházíme, svědčíme svým životem i smrtí o tvé přítomnosti a dobrotě. Skrze tvého Syna...

Nešpory**Antifona ke kantiku Panny Marie**

Angele, druhu slovutný na téže cestě před námi,
ve vlasti již oslavený, nám teprv jít je zkouškami;
kéž také my tvým přispěním jsme šťastni nebe krásami!